

P - proboštský kostel Nanebevzetí Panny Marie

K – klášterní kostel sv. Kateřiny

Ranní mše sv.: Ne 9.30 hodin, Po 7.30 hodin

Večerní mše sv.: Út – Pá 18 hodin, So 17 hodin, Ne 18 hodin

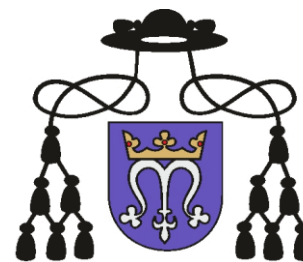
Po 22. 10.	P	Za MUDr. Oldřicha Kolína	Po 29. 10.	P	Za pomoc Ducha Sv. pro celou rodinu
Út 23. 10.	K	Za milost Boží pro duši Evy Linhartové	Út 30. 10.	K	Za † Josefa Bednáře, Alenu Floriánovou, jejich rodiče a prarodiče
St 24. 10.	P	Za dary Ducha Svatého	St 31. 10.	P	Za † Jána Keňo
Čt 25. 10.	K	Za pomoc Ducha Sv. pro celou rodinu	Čt 1. 11.	P	Osadní svátek Za † rodiče Průchovy a rodinu
Pá 26. 10.	P	Za † Vladislava Nožína a celou rodinu	Pá 2. 11.		P: 8.00 Na úmysl Sv. Otce P: 18.00 Za všechny věrné zemřelé
So 27. 10.	P	Za † rodiny Peltanovu, Brabcovu a za Marii	So 3. 11.		Kostel sv. Václava 15.00 Za † Emila
Ne 28. 10. 30. neděle v mezidobí		Slavnost výročí posvěcení kostela P: Za farnosti K: Za † Ing. Rudolfa Posíka, Vieru Posíkovou a celou rodinu	Ne 4. 11. 31. neděle v mezidobí		P: Za farnosti K: Za † Stanislava Sládka, jeho bratra kněze Františka a duše v očistci

Pro vnitřní potřebu vydává Římskokatolická farnost – proboštsví Jindřichův Hradec, Kostelní 74/I, 377 01 Jindřichův Hradec ☎ 728 995 603, mail: prokop.ivo@dicb.cz

Redakce: P. Ivo Prokop, paní Eva Hejdomá, pan Karel Bajer st.

Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení zaslaných příspěvků.

Uzávěrka příštího čísla je ve středu 31. 10. 2018.

ACTA PRAEPOSITURAE NOVODOMENSIS

Zpravodaj Římskokatolické farnosti - proboštsví v Jindřichově Hradci

21. října 2018

Závěrečné obřady mše

Katecheze papeže Františka

na generální audienci 4. dubna 2018, náměstí sv. Petra

Touto katechezí uzavíráme cyklus věnovaný mši, která je vlastně památkou, nikoli pouhou vzpomínkou, ožívá v ní znovu Ježíšovo Umučení a Vzkříšení. Posledně jsme došli k přijímání a modlitbě po přijímání. Potom následuje kněžské požehnání a propuštění lidu (srov. *Všeobecné pokyny k Římskému misálu*, 90), kterým se mše končí. Stejně, jako se začala znamením kříže ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého, tak je mše, tedy liturgický úkon ve jménu Trojice také zpečetěn.

Dobře však víme, že konec mše je začátkem vydávání křesťanského svědectví. Křesťané nechodí na mši, aby vykonali týdenní povinnost a pak zapomněli. Křesťané jdou na mši, aby se účastnili Umučení a Vzkříšení Páně a potom více žili jako křesťané. Začíná tak vydávání křesťanského svědectví. Vycházíme z kostela »v pokoji«, abychom nesli Boží požehnání do všedního konání a ve svých domovech, pracovištích a mezi starostmi o pozemskou obec »oslavovali Pána svým životem«. Jestliže však vycházíme z kostela, koukáme na toho či onoho a drbeme, pak nevstoupila mše do mého srdce. Proč? Protože nejsem schopen křesťansky žít a svědčit. Pokaždé, když odcházím ze mše, mám být lepší, než jsem přišel. Mít více života, síly a ochoty vydávat křesťanské svědectví. Eucharistií Pán Ježíš vstupuje do nás, našeho srdce a našeho těla, aby »milost pronikla celý náš život« (*Římský misál*, modlitba po přijímání na Velikonoční pondělí).

Od bohoslužby k životu, tedy s vědomím, že mše dochází naplnění v konkrétních rozhodnutích toho, kdo se v první osobě nechává vtáhnout do Kristových tajemství. Nesmíme zapomenout, že slavíme eucharistii, abychom se stali eucharistickými muži a ženami. Co to znamená? To znamená

umožnit Kristu, aby jednal v našem jednání a Jeho myšlenky byly našimi myšlenkami, Jeho city našimi city a Jeho rozhodnutí našimi rozhodnutími. A toto je svatost: jednat jako jednal Kristus! Přesně to vyjadřuje svatý Pavel, když mluví o svém připodobnění Ježíši: „Spolu s Kristem jsem ukřižován. Už nežiji já, ale žije ve mně Kristus. Avšak tento život v těle žiji ve víře v Božího Syna, protože on mě miloval a za mě se obětoval“ (*Gal 2,19*). Toto je křesťanské svědectví. Pavlova zkušenost osvěcuje také nás. Do té míry, v jaké umrtvujeme svoje sobectví, tedy odumíráme tomu, co odporuje evangeliu a Ježíšově lásce, rodí se v nás větší prostor pro působení Ducha svatého. Křesťané jsou muži a ženy, kteří si po přijímání Těla a Krve Páně nechávají Duchem svatým rozšiřovat duši. Sevřené, uzavřené, scvrklé a sobecké duše nic nezmohou. Jen velké duše s širokými horizonty! Nechte si po přijímání Těla a Krve Kristovy rozšiřovat duši silou Ducha svatého.

Poněvadž reálná přítomnost Krista v proměněném chlebu nekončí mši (srov. *KKC*, 1374), je eucharistie *uchovávána ve svatostánku*, aby mohla být donášena nemocným, a k tiché adoraci Pána v Nejsvětější svátosti. Eucharistická úcta mimo mši, ať soukromá či komunitní, nám totiž pomáhá zůstat v Kristu (srov. *tamt.*, 1378-1380).

Plody mše tedy mají zrát v každodenním životě. Můžeme říci – trochu s použitím přirovnání - že mše je jako pšeničné zrno, které roste v běžném životě, roste a zraje v dobrých skutcích a postojích, jimiž se připodobňujeme Ježíši. Plody mše tedy mají zrát v každodenním životě. Eucharistie opravdu *dává vzrůst našemu spojení s Kristem* a obnovuje milost, kterou nám daroval Duch ve křtu a biřmování, aby naše křesťanské svědectví bylo věrohodné (srov. *tamt.*, 1391-1392).

Co ještě působí eucharistie rozněcováním božské lásky v našich srdcích? *Odděluje nás od hříchu*: »Čím více máme účast na Kristově životě a čím více roste naše přátelství s Kristem, tím nesnadněji se od něho oddělíme smrtelným hříchem« (*tamt.*, 1395)

Pravidelné přistupování k eucharistické hostině obnovuje, posiluje a prohlubuje spojení s křesťanským společenstvím, ke kterému patříme, podle principu, že *eucharistie utváří církev* (srov. *tamt.*, 1396); sjednocuje nás všechny.

A nakonec – abych to neprodložoval – nás účast na eucharistii *zavazuje ve vztahu k druhým, zejména chudým* a učí nás přecházet od Těla Kristova k tělu bratří, ve kterých nás Kristus očekává, abychom Jej poznali, obsloužili, ctili a milovali (srov. *tamt.*, 1397).

Poklad svého spojení s Kristem nosíme v hliněných nádobách a neustále se potřebujeme vracet k svatému oltáři, dokud neokusíme v plnosti blaženou účast na Beránkově svatební hostině v ráji (srov. *Zj 19,9*).

Poděkujme Pánu za toto opětovné poznání mše svaté, které nám bylo dáno společně učinit, a s obnovenou vírou se nechme přitahovat k tomuto reálnému

Drazí bratři a sestry, protože se přiblížila Misijní neděle, kdy se na přání Sv. otce všichni věřící spojují ve společném úsilí na podporu celosvětových misíí, chci Vás pozdravit a upřímně Vám poděkovat za vaši pomoc v uplynulém roce. Při nedávné cestě za knězem a misionářem z naší země do Mexika jsem měl možnost navštívit farnost, jejíž rozloha je srovnatelná s naší jednou diecézí. Překvapilo mě, že tak velké území mají na starosti pouze dva kněží, a to jednomu z nich je přes 70 let. Do mnoha míst se nedostanou ani jednou za měsíc! Obrovské vzdálenosti do místních společenství překonávají pěšky, autem nebo lodí za neustálého vedra. My si jen těžko dokážeme představit život v takových podmínkách. O to krásnější je skutečnost, že právě vy jste svými dary pomohli ulehčit jejich těžký život v misíích, některým lidem jste umožnili vzdělání nebo přispěli k důstojnějšímu životu v jejich společenství. Vaše modlitby, osobní oběti i dary jsou konkrétní pomocí, kterou vám jistě nezapomenou, a Bůh vám odplatí odměnou nevyčíslitelnou.

Mám radost z toho, že díky vaší loňské štědrosti můžeme pomoci chudým lidem v pěti zemích tří kontinentů částkou více než 14 milionů korun. Díky vaší pomoci jsme přispěli do celosvětové „pokladnice“, ze které Papežské misijní dílo šíření víry podpořilo pastorační projekty, katechety, stavby a opravy kostelů a kaplí, řeholní kongregace a diecézní organizace v misijních oblastech, kteří to nejvíce potřebují.

Během oslavy loňského Světového dne misíí papež František vyhlásil Mimořádný misijní měsíc říjen 2019, kterému dal téma: „Pokřtěni a posláni.“ Téma zdůrazňuje, že povolání k misíím dostal každý pokřtěný. Misie znamená pohyb těch, kdo jsou vysláni, i těch, kdo přijímají jejich poselství. Poslaný jde, aby přinášel druhým Spasitele, jeho evangelium i jeho lásku. Kdo plní toto poslání, roste ve svatosti a stává se svědkem svatosti, která dává světu život a krásu. K tomu je povolán každý z vás.

„Srdčně vás povzbuzuji, abyste chápali přípravnou fázi k Mimořádnému misijnímu měsíci v říjnu 2019 jako ohromnou příležitost k obnově misijního odhodlání po celé církvi. Nebojte se nových věcí, které pocházejí od ukřižovaného a vzkříšeného Pána. Buďte ve svých misíích smělí a odvážní, vždy spolupracujte s Duchem Svatým ve spojení s Kristovou církví“ říká papež František a já se k této výzvě ze srdce připojuji.

Ať Vás všechny provází Duch Svatý a ochraňuje Panna Maria, Královna apoštolů.

Za Vaši letošní štědrost při misijní sbírce Vám děkuje a ze srdce Vám i Vaším blízkým žehná

jáhen Leoš Halbrštát, národní ředitel Papežských misijních děl v ČR

a domy za kolejemi, to je jatky, Čihákova pila, areál Nového Dvora, rybářské sádky, bažantnice.

3/ Obce přifařené k jindřichohradecké farnosti, které přešly do Velkoněmecké

říše

<u>název obce</u>	<u>počet Čechů</u>	<u>počet Němců</u>	<u>celkem</u>	<u>počet katolíků</u>
Radouňka– část Drahýška				
	25	108	133	120
Jindřiš	30	209	239	215
Otín	131	353	484	436
Dolní Žďár	67	311	378	340
Horní Žďár	76	129	205	185
Buk	106	302	408	367
Matná	22	115	137	123
Děbolín	81	289	70	333
Horní Lhota	?	?	asi 200	180

c e l k e m

2.299

Z výše uvedeného vyplývá, že v důsledku Mnichovské dohody přišla jindřichohradecká duchovní správa asi o 2.299 katolíků. Tito byli nově rozděleni do duchovní správy okolních farností, které se také octly na území Velkoněmecké říše a to takto:

fara Blažejov	obce Jindřiš a Otín
fara Horní Pěna	obce Dolní Žďár, Horní Žďár, Horní Lhota, Buk a Matná
fara Lodhéřov	obce Děbolín a Radouňka (část Drahýška)

Faráři z Blažejova, Horní Pěny a Lodhéřova museli chodit učit náboženství do škol v nově přidělených obcích a obyvatelé těchto obcí zase museli v neděli chodit na mši svatou do svého „nového“ farního kostela

V letech 1940 – 1945 tyto fary, stejně tak, jako mnohé další, které se dostaly do Německé říše, dočasně přešly z řízení biskupství v Českých Budějovicích pod biskupství v rakouském St. Pöltenu.

Mnichovská dohoda v roce 1938 a její uskutečňování tedy zkomplikovalo život jak Čechům, tak i „českým“ Němcům.

zpracoval Karel Bajar

setkání se zabitým a vzkříšeným Ježíšem, našim současníkem. Ať náš život stále vzkvétá, jako Pascha: květy naděje, víry a dobrých skutků. Kéž k tomu stále nacházíme sílu v eucharistii, ve spojení s Ježíšem.

Převzato z www.radiovaticana.cz

Sváteční rozjímání

Opět je před námi doba „dušiček“, kdy s vděčností přicházíme na naše hřbitovy a vzpomínáme na vše, co prožili a vykonali naši předkové. Znovu nám přicházejí na mysl příběhy o tom, jak si poradili s válkami, nouzí, krizemi, střídajícími se režimy. Přicházíme s pokorou před jejich vytrvalostí, s níž překonali všechny ty těžké časy, s níž doufali, že bude opět lépe, pečovali o naše rodiny a budovali naši zemi. Můžeme si být jisti, že vše, o čem usilovali, nebylo marné, že se to pozitivně odráží v naší přítomnosti, přináší mnoho dobrého i v našich životech. Vždyť od nich jsme se mnohému naučili, po nich jsme převzali svět, v němž žijeme, domy v nichž bydlíme, chrámy v nichž se modlíme, pole, z jejichž úrody jíme. Díky jejich často bolestně nabytým zkušenostem máme šanci vyvarovat se mnoha omylů, na které minulá generace tolik doplatily. Lidé, kteří zažili dramatické 20. století, odcházejí, ale na jejich zkušenosti bychom neměli zapomínat. Jednou z těch největších zkušeností je myslím to, že všechny obtíže zvládne jen ten, kdo věří, kdo o něco opravdu usiluje, kdo má nějaký velký cíl.

Možná jste si všimli téhož, co já. Když totiž prohlédneme staré fotografie posledních měsíců I. světové války a fotografie pořízené krátce po 28. říjnu 1918, takřka nás udeří do očí jeden velký rozdíl. Na těch prvních, z léta a podzimu 1918 jsou lidé naprosto usouzení, bez úsměvu, vyčerpaní strádáním a strachem. Spíš stíny než živé bytosti. Na snímcích kolem 28. října však ti samí lidé najednou vypadají úplně jinak. Smějí se, svítí jim oči, mávají, mnohem víc jim to sluší, vypadají svátečně. A to přesto, že mají pořád stejný hlad, je jim stejná zima, nemají víc peněz, musí se potýkat se stejnými problémy, jako před vyhlášením samostatnosti. Boje, stejně jako nouze, ještě zdaleka nekončí, ale lidé to už berou úplně jinak a najednou v sobě nacházejí nečekanou sílu. Už se nebojí, nejsou malomyslní, všechna ta mizérie okolo jim už tolik nevádí. Zcela se změnil jejich přístup a pohled na to, co je důležité a co je vedlejší. Dávají se do práce a dokážou za krátký čas dát vše do pořádku a vybudovat nový stát. Vyhlášení samostatnosti dokázalo vlít našim předkům novou krev do žil a i zahraniční novináři či diplomaté si všímali, jak propastný je rozdíl mezi povadlou Vídní nebo Budapeští a nadšenou Prahou.

Napadlo mne při tom rozjímání nad historickými fotografiemi, že my křesťané se občas dost podobáme těm vyčerpaným obyvatelům ze závěru Velké války. Jako

by se v posledních desetiletích ztratilo nadšení a nastoupila ochablost. Slyšíme zprávy o ústupu na všech frontách, chaosu a nesvornosti ve velení, dávno nepřichází zprávy o vítězstvích a úspěších. Zásobování svátostmi a Božím slovem vázne a my duchovně slábneme. Plníme povinnosti, ale občas spíš jen silou vůle a téměř nečekáme nějaký zvrat k lepšímu.

Ovšem i pro nás křesťany existuje jakýsi 28. říjen, který může vše změnit. Jsou to Velikonoce – svátky Zmrtvýchvstání. Vítězství Ježíše nad smrtí. Vysvobození ne z politické závislosti, ale z otroctví zániku a marnosti, z odloučení a smutku. I po Ježíšově vzkříšení nám problémy nepřestávají ztrpčovat život, ale my už můžeme vidět do budoucnosti, někam dál za tento nedokonalý svět. Už je před námi nikoliv pouhých dvacet let nedokonalé a ohrožené svobody, které byly dopřány našim předkům, ale celá věčnost, nebe, blaženost.

Boje ještě probíhají, stále je tu nebezpečno, stále dochází k útokům zla, ale o vítězství je už rozhodnuto. Skrz mlhu nad bojištěm už září znamení kříže, znamení Ježíšova vítězství, znamení usmíření a pokoje. Nezáleží vše jen na lidských plánech, úsilí a dovednosti, ale na Bohu, který přichází s nečekanými zvraty a dává zdar tam, kde se po lidské stránce zdá vše ztracené.

Naši předkové se koncem října 1918 přestali bát a dostali novu sílu a sebevědomí a dokázali překvapit celý svět. Prosme nyní, když si budeme připomínat sto let od všech těch převratných událostí, a kdy také budeme navštěvovat místa odpočinku našich předků, v statečné a vytrvalé modlitbě, abychom i my dnes dostali sílu Ducha Svatého, nepodléhali poraženectví a strachu a pracovali s nadějí na díle Božím, na díle trvalém, nepodléhajícím zániku a těšili se na věčnou odměnu a shledání s těmi, kdo nás předešli.

P. Ivo Prokop

Doplněk k pojednání o P. Šimonu Šteffalovi (23.10.1818 – 8.5.1901)

Možná, že si někdo (a já také) položil otázku, proč připomínka P. Šimona Šteffala, faráře v Kostelní Radouni, byla zveřejněna ve zpravodaji jindřichohradecké farnosti, když v textu není nikde uvedeno, že by tento kněz měl něco společného s naším městem? A měl, takže jeho připomenutí v našem farním zpravodaji je správné. Jako rodák z nedalekého Rodvínova určitě Jindřichův Hradec v mládí navštěvoval se svými rodiči, třeba při nákupu anebo možná, jak činili zbožní vesničané, také na Slavnost Porciunkule. Takovéto návštěvy nemáme nikde doloženy. Je však jisté, že v letech 1833 až 1839 studoval na jindřichohradeckém gymnasiu, kde v 1. ročníku byl jeho spolužákem Bedřich Smetana. Na gymnasiu se spřátelil s málo starším studentem Vojtěchem Hlinkou (17. 4. 1817 – 8. 12. 1904), rodákem z Nekrasína u Nové Včelnice a toto věrné a upřímné přátelství trvalo po

brzy přešla, když jako občané Německé říše byli po vypuknutí druhé světové války povoláváni do německé armády, posíláni na frontu a zde mnoho z nich zemřelo.

A nyní se dostáváme k jindřichohradecké farnosti, respektive k „počtu duší“.

Přesný počet obyvatel a další údaje o nich z roku 1938 nejsou známy, neboť úřední sčítání obyvatelstva bylo tehdy naposledy prováděno k 1. 12. 1930. Lze však předpokládat, že mezi roky 1930 a 1938 k velkým rozdílům nedošlo, zejména ve vesnických obcích, kde nová bytová výstavba byla minimální. Též v samotném Jindřichově Hradci počet obyvatel zůstal prakticky stejný. Celkový počet obyvatel v roce 1930 byl 10.467 a v roce 1940, podle vládního komisaře města (nevolený starosta - Regierungskommissär, který byl dosazen přímo Němci) Franze Cacha, ve městě žilo 10.462 osob. Pokud se týká obcí, které patří do zdejší farnosti, tak nejsou k dispozici údaje o náboženském vyznání obyvatelstva. To je známo jen v samotném městě. Protože na venkově je více konzervativní obyvatelstvo než ve městě, kde počet katolíků vykázal 78,64 %, bylo níže odhadnuto, že z celkového počtu obyvatelstva v těchto přiřazených obcích je 90 % katolíků.

1/ Město Jindřichův Hradec

<u>a) podle náboženského vyznání</u>	<u>počet</u>	<u>%</u>
církev římskokatolická	8.234	78,64
církev československá	614	5,90
církev českobratrská evangelická	541	5,16
židovská nábož. obec – izraelité	236	2,25
lidé bez vyznání	779	7,44

b) podle národnosti

česká národnost	9.792	93,70
německá národnost	551	5,30

c) nezapočítávaní cizinci a jiné osoby

124

počet obyvatel města

c e l k e m 10.467

2/ Obce přiřazené k jindřichohradecké farnosti, které zůstaly v Československé republice

<u>název obce</u>	<u>počet Čechů</u>	<u>počet Němců</u>	<u>celkem</u>	<u>počet katolíků</u>
Dolní Skřýchov	?	?	292	263
Radouňka – část „Na kopečku“	?	?	220	198

Německo s uskutečňováním Mnichovské dohody neotálelo. Pokud se týká okresu Jindřichův Hradec, tak ve dnech 7. až 10. října 1938 obsadila říšskoněmecká armáda celé Novobystřicko a ve vnitrozemí tyto obce a jejich katastry: Buk, Děbolín, Dolní Žďár, Horní Lhota, Horní Žďár, Jindřiš, Matná, Otín, Mutyněves, Blažejov, Oldřiš, Dvoreček, Člunek, Kačlehy Hrudkov, Hospříz, Německý (nyní Kamenný) Malíkov, Horní Pěna, Dolní Pěna, Velký Ratmírov, Studnice, Lohéřov, Najdek, Německá (nyní Dolní) Radouň, Políkno a část Radouňky. Německé vojsko obsadilo také Ratiboř, Vydří, Roseč, Mnich u Kardašovy Řečice a Polště, ale po vyjasnění situace tyto obce zase opustilo. Moc nescházelo, aby také celé samotné okresní město Jindřichův Hradec neskončilo v Německé říši.

8. října stanulo německé vojsko, přijíždějící od Nové Bystřice na samém okraji města Jindřichův Hradec, přibližně v místě, kde je dnes mimoúrovňová křižovatka silnice do Nové Bystřice a pod ní vede silnice od Třeboně do Otína. Němci tehdy prohlašovali, že zde je nová státní hranice. Teprve po usilovném jednání, kdy bylo také argumentováno tím, že město Jindř. Hradec by tak mělo městský hřbitov mimo území Československé republiky, tedy v zahraničí, se německá armáda stáhla trochu zpět do místa, kde je dnes likérka Fruko Schulz a určila, že zde bude definitivní státní hranice. Podobně státní hranice byla stanovena kousek za městem na silnici do Děbolína, do Třeboně, do Deštné, Buku, Políkna, Jindřiše a za Dolním Skrýchovem ve směru na Dolní Radouň. Také všechny železniční tratě směřovaly do Říše. Jediné spojení Jindřichova Hradce s vnitrozemím bylo po silnici ve směru do Kamenice nad Lipou. Město tak bylo obklopeno cizím územím. Tehdejší duchovní správce farnosti, probošt P. František Friedl, pocházející z rolnické rodiny v Písku, to v jednom dopise výstižně vypodobnil své sestře, hospodařící v Písku takto: „*Jindřichův Hradec se svým okolím vypadá jako struk kravského vemene a byli jsme dost ve strachu živi, nespádneme-li do rozlévajícího se moře Německa, které nás ze tří stran obklopuje*“. Když došlo k odtržení níže uvedených devíti obcí od mateřské jindřichohradecké farnosti, byla k nelibosti hradeckých Němců, v proboštském chrámu zrušena nedělní mše svatá s německým zpěvem a po ní také kázání a modlitby v němčině.

Do obcí s převážně německy mluvícím obyvatelstvem, když do nich vjížděla německá armáda, se lidé chovali různě. Ti starší zemědělci či řemeslníci, kteří se dobře pamatovali na dobu Rakousko – Uherské monarchie a na téměř bezproblémové soužití Němců a Čechů, se s obavami dívali do budoucnosti (jakoby tušili, že za pár let budou násilně vyhnáni ze svých domovů), zatímco ti mladší, zfanatizovaní působením agentů Henleinovy Sudetoněmecké strany, která na Jindřichohradecku mělo své jádro v Nové Bystřici, jásali a vítali německé vojáky prapory s hákovým křížem a z Mnichovské dohody měli velkou radost. Ta je však

celý jejich život. Navíc bylo utuženo tím, že Lukáš, bratr Vojtěcha Hlinky, si vzal za manželku Annu, sestru Šimona Šteffala. Vojtěch Hlinka studoval teologii v Praze, kde v roce 1842 přijal kněžské svěcení, Šimon Šteffal studoval teologii v Českých Budějovicích a kněžské svěcení přijal 1. 8. 1846. Je také známo, že kněz P. Šteffal finančně podporoval svého synovce Václava Šteffala (17. 9. 1841 v Rodvínově – 14. 4. 1894 v Praze), taktéž absolventa zdejšího gymnasia, když studoval medicínu v Praze, v roce 1883 byl MUDr. Šteffal jmenován prvním českým profesorem anatomie na lékařské fakultě University Karlovy v Praze. Již výše zmíněný P. Vojtěch Hlinka byl i úspěšným spisovatelem, své povídky uveřejňoval pod pseudonymem František Pravda, pod kterým je určitě více znám, než pod svým skutečným jménem. Tiskem vyšel i spisek „Dopisy spisovatele Františka Pravdy jeho příteli vikáři Šimonu Šteffalovi“, kde se např. také dovídáme, že v roce 1893 proběhla v Kostelní Radouni biskupská vizitace. P. Šimon Šteffal zastával také úřad vikáře venkovského vikariátu jindřichohradeckého, staral se tedy o kněze působící ve farnostech zdejšího vikariátu, s výjimkou těch, kteří bydleli v Jindřichově Hradci. Těm byl městským vikářem pan probošt.

K.B.

Oznámení:

Sbírka na misie

Kostelní sbírky z misijní neděle 21. října budou určeny na podporu katolických misí ve světě prostřednictvím Papežských misijních děl.

Misijní koláč

V neděli 21. října taktéž srdečně zveme všechny farníky na tradiční Misijní koláč, který bude po ranní mši sv. ve farní kavárničce.

Odpustky pro duše v očistci

Na základě dovolení Apoštolské Penitenciárie mohou věřící v naší republice získat plnomocné odpustky pro duše v očistci už od 25. října, pokud z vážných důvodů nemohou navštívit hřbitovy a zde se pomodlit za zemřelé v obvyklé době od 2. do 8. 11. Od 1. 11. (Slavnost Všech svatých) odpoledne a po celý den 2.11. (Vzpomínka na všechny věrné zemřelé) je možno získat plnomocné odpustky pro zemřelé při návštěvě kteréhokoliv kostela a zde splnit pět podmínek: svátost smíření, svaté přijímání, modlitba na úmysl Svatého otce, modlitba Páně a vyznání víry.

Od 1. 11. do 8. 11. mohou získat plnomocné odpustky přivlastnitelné pouze duším v očistci ti, kdo navštíví hřbitov a zde se pomodlí za zemřelé a při nejbližší příležitosti se vyzpovídají, přijmou Tělo Páně a pomodlí se na úmysl Svatého otce. V Jindřichově Hradci je k tomu možno navštívit městský hřbitov Svatého kříže, ale i bývalé hřbitovy okolo kostela svatého Václava a Nejsvětější Trojice.

Změna času

V noci z 27. na 28. října se vracíme od letního k středoevropskému času. Ručičky hodinek si posuneme o jednu hodinu zpět a díky tomu si můžeme v neděli přispat.

Posvícení

Slavnost Výročí posvěcení kostela si v našem proboštském chrámu připomeneme v neděli 28. října při mši sv. od 9.30 hod.

Setkání františkánů

V úterý 30. října se na proboštství uskuteční setkání přátel františkánského řádu pod vedením P. Eliáše Paseky, OFM. Začátek je od 15.30 hod. v „kavárničce“. Otec Eliáš bude také sloužit večerní mši sv. v klášterním kostele.

Osadní svátek

Osadní svátek v jindřichohradecké farnosti letos připadá na čtvrtek 1. listopadu.

Od 10.00 hod. bude v proboštském kostele vystavena Nejsvětější svátost oltární k tiché adoraci za celou naši diecézi. Adorace bude slavnostně ukončena v 17.45 hod. a poté bude od 18.00 hod. následovat mše svatá. V kostele bude jako obvykle předem připravena listina, na niž se mohou **závazně zapsat ti, kdo budou adorat** a současně i dávat pozor, aby se z odemknutého kostela nic neztratilo. **Doporučujeme během dne navštívit kostel a zde se v rámci „osadního svátku“ pomodlit za naši diecézi a Otce biskupy i za naši farnost a všechny duchovní, kteří zde působí a také za celou naši farní rodinu a samozřejmě i každý sám za sebe a své nejbližší.**

Večerní mše v klášterním kostele nebude.

Mše na „dušičky“

V den Vzpomínky na všechny věrné zemřelé v pátek 2. listopadu bude mše sv. ráno v 8.00 hod. v proboštském kostele a večer od 18.00 hod. taktéž v kostele proboštském. Na naše zesnulé vzpomeneme i v sobotu 3. listopadu při mši sv. od 15.00 hod. v kostele sv. Václava. Po mši bude následovat žehnání hřbitova a modlitba za všechny, kdo nás v uplynulém roce předešli ve smrti. V proboštském kostele pak již mše nebude.

Prosba

Našel by se někdo, kdo by pomohl dočasně venčit pejska panu Popelkovi, který bydlí na náměstí Míru (vchod vedle Pizzerie Padrino). Kdyby nás bylo více, stačilo by třeba 1x týdně. Jedná se o malou fenku Dášenu, která je velmi aktivní a potřebuje pohyb venku. Pan Popelka těžko chodí, venčit ji nemůže. Telefonní kontakt na něho je 721 383 667, volejte předem. Děkuji Krafková

Z liturgického kalendáře:

Nedělní cyklus čtení B, feriální čtení cyklus 2, první a druhý týden žaltáře v Breviáři

Neděle	21. 10. – 29. v liturgickém mezidobí – den modliteb za misie
Pondělí	22. 10. – památka sv. Jana Pavla II., papeže
Úterý	23. 10. – památka sv. Jana Kapistránského, kněze řádu františkánů
Středa	24. 10. – památka sv. Antonína M. Klareta, biskupa
Neděle	28. 10. – v proboštském chrámu: Slavnost výročí posvěcení kostela – v klášterním kostele: 30. neděle v liturgickém mezidobí
Pondělí	29. 10. – památka bl. Marie Restituty Kafkové, panny a mučednice
Středa	31. 10. – památka sv. Wolfganga, biskupa
Čtvrtek	1. 11. – slavnost Všech svatých (v J. Hradci osadní svátek), doporučený svátek = kdo nemá vážnou zábranu, měl by se dnes účastnit mše svaté
Pátek	2. 11. – Vzpomínka na všechny věrné zemřelé
Sobota	3. 11. – památka sv. Martina de Porres, řeholníka
Neděle	4. 11. – 31. v liturgickém mezidobí

Důsledky Mnichovské dohody pro Jindřichohradecko a zdejší farnost

Ve farním zpravodaji č. 17/2018 byla uveřejněna informace o tom, jak před 80ti lety byl v Jindřichově Hradci slaven svátek „vévody české země“ svatého Václava. To byl jistě velmi radostný den. Jenže hned den následující byl velmi smutný – ovšem, jak pro koho. V noci z 29. 9. na 30. 9. 1938 byla v německém Mnichově z iniciativy Adolfa Hitlera podepsána zástupci Velké Británie, Francie a Itálie tak zvaná „Mnichovská dohoda“, lépe řečeno „diktát“, který určoval, že Československo předá do Německé říše svá území, především v pohraničí, ve kterých odedávna žije převážně německy mluvící obyvatelstvo republiky. Československá vláda, aby se vyhnula ozbrojenému konfliktu, na svém zasedání 30. září 1938 kapitulaci přijala.